

[Aksel Larsen.]

stige meget betydeligt, at statens indtægter af de indirekte skatter stiger jævnt hen uge for uge, måned for måned, og hvis jeg ikke er meget forkert underrettet — vi får naturligvis senere mere konkret besked — regnes der i regeringskredse med, at i det kommende finansår, efter 1. april, vil statens indtægter formentlig stige med 1 milliard kr. i forhold til indeværende finansår.

Under disse omstændigheder kan jeg ikke godkende en begrundelse for skattelove, der går ud på, at statskassen fattes penge. Jeg kan heller ikke godkende, at man kommer og siger, som det nu er sagt af det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at nu må vi have forbrugsbegrænsning sat i værk. For det første skulle man have sagt det fra regeringens side åbenlyst, for det andet vidner det om, at man disponerer noget dårligt, for man har ikke ret til at komme nu om efteråret og sige, at på grund af det, regeringen selv foreslog i foråret, er det nødvendigt at gennemføre forbrugsbegrænsninger, enten det så skal være af hensyn til statskassen eller af hensyn til valutakassen. Det burde man have tænkt på dengang. Hvis man fortsætter på den måde, man her har indledt, så kommer det til at gå galt med dette lille land og dets ellers hidtil ret gode økonomi. Vi har i en årrække levet under en mild inflation; den har ikke været faretruende, men den har været der. Hvis man nu går videre på den måde, man vil gå frem her, så bliver det ikke en mild inflation, men en alvorlig inflation, og det tror jeg må stemme enhver til betænkelighed, både af hensyn til landets økonomi som helhed, af hensyn til beskæftigelsen, til eksporterhvervenes muligheder o. s. v.

Dertil kommer endelig det, som også må siges, at det er jo noget urimeligt, at man, så snart arbejdere og tjenestemænd har fået nogen lønforhøjelse, kommer et halvt år senere og siger: nu fik I lønforhøjelse, og nu kommer vi til at forhøje varepriserne. Jeg synes ikke, man burde optræde på den måde. Jeg anerkender naturligvis regeringens gode vilje i den henseende, at regeringen ikke har bøjet sig for ønskerne fra venstre og de konservative om at få de prisstigninger, der måtte blive

en følge af sådanne loves vedtagelse, undertaget fra det lønregulerende pristal. Her interesserer det mig mindre, hvilke årsager regeringspartierne har haft til at stå fast; det interesserer mig mere, at det er en realitet, at man ikke her gennemfører en ny pristalsforfalskning.

Men ellers er det svært for mig at komme med anerkendende bemærkninger om regeringens og regeringspartiernes forhold under forhandlingerne om disse lovforslag. Det er rigtigt, at den højtærede finansminister har tilbudt at tidsbegrænse disse to skattelove, således at de foreløbig kun skulle gælde indtil udgangen af marts. Det har jo imidlertid ikke så forfærdelig megen værdi, hvis man ikke kan få noget, der ligner sikkerhed for, at lovene så ikke bliver forlænget inden 1. april. Jeg har måttet opfatte det hele sådan, at der nærmest er sikkerhed for, at hvis man nu gør lovene tidsbegrænset indtil 31. marts, så vil inden 31. marts love blive vedtaget — hvis regeringspartierne ellers kan skaffe flertal til det — som forlænger afgifterne på ubestemt tid. Og der er ikke noget ved at få indført en tidsbegrænsning i lovforslagene nu, når man må regne det for sikkert, at de alligevel skal løbe videre og forlænges på ubestemt tid efter 1. april.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen hævder, at hvis man gik ind for denne tanke, kunne der fra nu af og til 1. april forhandles med venstre og de konservative. Ja, det kan ikke stemme os mildere, at man kan tænke sig at forhandle med venstre og de konservative, formentlig om ideer, vi absolut ikke kan godkende, og vi har ærlig talt ikke sporet nogen synderlig vilje fra regeringens og regeringspartiernes side til at ville forhandle med os.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen siger, at der er ingen, der under udvalgsforhandlingerne eller ved lovforslagenes behandling her i tinget har fremsat konkrete forslag. Jeg mener i al stilfældighed, at jeg har fremsat et konkret forslag, og jeg har samtidig tilbudt at være med til at finde frem til adskillige andre konkrete forslag. Jeg har sagt, at hvis det drejer sig om at få penge i statskassen, kan man få det ved andre former for skattelove end disse, og jeg har henvist til skat på reklame, som vil give ganske betydelige beløb i stats-